

Sokan Keresztelő János beszédeit tartják keménynek. Jézus szavaiból válogatnak: azt idézik, amikor kedvesen hív.

Amikor arról beszél, hogy mit jelent Őt követni, az már „kemény beszéd”. Máskor is szólt keményen, voltak, akik azonnal ott hagyták, pl. akik „jelentkeztek tanítványnak” Lk 9,57–62, vagy a gazdag ifjú. De most az Úr olyanokhoz beszél, akik már hallgatják egy ideje. Nekik is hallaniuk kell kemény beszédeket.

Mi ez a kemény beszéd? Jézus az élő kenyérről / élet kenyeréről beszélt, aki Ő maga. Arról beszél, hogy Őrá magára van szükségünk. Nem a dolgokra, amit Ő adhat: „ettetek a kenyerekből és jóllaktatok”, „nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret” – „én vagyok az élő kenyér”, és nekünk „enni kell az Ő testét és inni az Ő véré” – azonosulni vele. Olyanná lenni, mint Ő, tanulni tőle, hagyni, hogy formáljon – az én természetem ellenében.

A kemény beszéd döntésre kényszerít. „Lélek és élet”, ami feltámasztja a lelkileg halott embert – ha hisz.

„De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek.” Jézus itt még sok tanítványához beszél, közöttük vannak ezek. Jézus eleitől fogva tudja, kik ezek, de a beszéde nyomán lesz nyilvánvaló. Csak a tanítása után mondja ki, hogy „vannak, akik nem hisznek”. Akik itt és most eldöntötték, hogy nem hallgatják tovább Jézust. Akiket nem vonz az Atya (44. v.).

Megtérésem előtt, amikor azt gondoltam, hogy bizonyos bűneimet sosem bocsátja meg Isten, arra vágytam, hogy szóljon hozzám még személyesebben, mint eddig. Ezt is az Atya adta (45. v.), ezért mehettem Jézushoz, aki nem küldött el (37. v.).

Azokat sem Ő küldte el, akik „visszavonultak és nem jártak többé vele”. Nem hittek (nem engedtek) az Ő beszédének, és ez „kárhoztatja őket az utolsó napon” (12,48).

A hívőnek is kérdés lehet (kísértésként), hogy milyen beszédet, tanítást hallgat. Ma különösen könnyen válogathat az igehirdetők között. Sok igehirdető prédikál Krisztusról, és amit róla mond, az igaz, de nem mindegy, hogy döntésre hívnak-e, folyamatosan harcot hirdetnek-e az óember ellen vagy sem, vagy csak Jézus „kedves beszédeit” hirdetik.

Ezért kérdezi meg Jézus a tizenkettőt: „Ti is el akartok menni?”. Fontos kérdés, mert ők is fognak még hallani és látni keményebb dolgokat – egészen Jézus haláláig.

Péter megértette: a „kemény beszéd” örök élet beszéde a halálban lévő embernek. „Elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Megismerte személyesen Jézust. Ezt az Atya jelentette ki neki (Mt 16,17). Ezután viszont a „veled ilyen nem eshet meg” következik. Péter elfogadta, hogy Jézus a megígért Messiás, de azt, hogy ez mit jelent, befolyásolták az akkori zsidó tanítások, amelyek csak a Messiás győzelméről és látható országáról szóltak. Ehhez képest kemény beszéd az, hogy a Krisztusnak szenvednie kell; és kemény beszéd, hogy „távozz tőlem, Sátán”. Ez Péternek is próba volt, de nem hagyta el Jézust. Az is, amikor meg kellett látnia, hogy a saját jó szándékából nem tud hűséges maradni Őhozá. Ekkor elhagyta Jézust, de Ő „rátekintett Péterre”, és „könnyögött érte, hogy el ne fogyatkozzék a hite”. Amikor bűnbánatra jutott, akkor már szólhatott hozzá Jézus szelíden: „szeretsz-e engem” – és akkor már feladatot is ad neki, és Szentlelkét is adja.

Mi is „elhittük és megismertük” – hirdették nekünk, és megismertük személyesen Jézus Krisztust. Megláttuk, kik vagyunk – ez volt az Ő kemény beszéde –, és hozzá mentünk. Szentlelket kaptunk – aki nemcsak vezetést és a feladatokhoz erőt ad, hanem ő az „engedelmesség Lelke” is (Zsolt 51,14, Károli), aki által elfogadom, hogy további formálásra

van szükségem. Legyen nekem is fontos, hogy meghalljam a „nem tetsző” igei üzeneteket, és engedelmeskedjek, és épüljenek be ezek is az életembe!

Jn 17,3

Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.